

RADIOGRAFIES

UN *STRIPTASE* EN VINT-I-VUIT CONTES

PICGUALLES

(COL·LECCIÓ NARRATIVA) - 20

RADIOGRAFIES

Un *striptease* en vint-i-vuit contes

Picgualles

Primera edició: octubre del 2019

© Picgualles

© de l'edició:

Quorum Llibres

C/ de la Violeta, 6 • 43800 Valls

Tel. 977 60 25 91

quorum@quorumllibres.cat

www.quorumllibres.cat

Disseny i composició: 3 × Tres

Impressió: Romanyà Valls, SA

ISBN: 978-84-16342-35-8

DL T 911-2019

ÍNDEX

Pròleg, <i>per Gina Leal i Roca</i>	5
La dona de groc	7
El retrat de la tieta Ferrús	11
Profecia oftalmològica	15
En Joshiya i la Nakane.....	17
Adeu, porc malparit.....	21
Ma germana	25
Una nit de gintònics	31
Dos gats	35
La tendra Elvira.....	39
L'ictiosaure	43
Vaig veure com ho feies	49
Urània	55
Aquarius.....	61
L'ésser de la nit	67
Perla White	71
Absolució	77
Sí, vull. Crec.....	81
Lligams	85
Fer el dol	91
Els meus veïns	95
Nit de difunts.....	99
Una història d'amor amb pròrroga	103
Ets tu?	109
Sor Maria	113
El meu lladre	119
El raig X.....	125
Vides exemplars.....	131
Inhibidor de freqüència	135
Agraïments	141

*Mentre els homes expliquen aventures que mai no han tingut,
les dones tenen aventures que mai no explicaran.*

ANÒNIM

PRÒLEG

Els amics dels pares. Quan hi penso soc incapaç de saber quan ens vam conèixer. És normal, m'imagino. Jo no devia fer dos pams de llarg i segurament tenia encara els ulls clucs mentre ells em devien agafar i contemplar. Me'ls figuro una mica incrèduls de veure que aquell farcellet amb cinc dits a cada mà era fruit dels seus amics. Continuo pensant i busco els primers records. Veig calçotades en cases amb piscina i jardí. Veig nens jugant i adults cantant a cor què vols. Penso en aquestes amistats infantils que no triàvem i en la mirada innocent amb què vèiem la colla dels pares, sense percebre galtes enrojolades ni ampolles buides. Trobo també, en algun racó de la memòria, imatges disperses d'una boda. Jo, endiumenjada, sense saber ben bé què celebràvem ni per què. De sobte, per més que busqui, els records s'aturen. Suposo que també deu ser normal. Arribada l'adolescència vaig preferir els meus amics que no pas els dels pares. La joventut va presentar-se sense avisar que no es quedaria per sempre. Duia un repte sota el braç; si t'agrada llegir, si t'agrada escriure, forma't, esforça't i dedica-t'hi. I així ho vaig fer, pas a pas. Amb més il·lusió que experiència vaig engegar un curs d'escriptura creativa a la Casa Orlandai. Al cap d'un any s'hi va inscriure un alumne que m'havia tingut en braços quan, com deia, jo no devia fer dos pams de llarg.

L'amic dels pares. Va ser curiós el primer dia que li vaig posar deures, el primer cop que li vaig fer una correcció, un suggeriment. Va ser preciós el dia —no gaire més tard— que em va portar un conte tan ben fet. Igual que ell, anys enrere, m'havia buscat els cinc dits de cada mà i els havia trobat; jo ara buscava el plantejament, el nus i el desenllaç i els trobava. El conflicte narratiu. El clímax. L'evolució dels personatges. Tot. Hi era tot.

L'amic dels pares portava, setmana rere setmana, un conte nou; i així jo vaig anar descobrint un estil genuí que ha anat variant subtilment amb

els anys. Al principi els contes tenien un punt irònic, protagonitzats per personatges extravagants, els noms i cognoms dels quals mostraven sempre certa paronímia. Més endavant els relats van començar a agafar un to més seriós, van cedir espai a un fetitxisme de llavis vermells, llenceria de punta i gintònics. Després va arribar la sequera. Ell, desesperat; jo, tranquil·la. Picgualles, li deia, ja hi tornaràs, has escrit molts contes, és normal que ja no en puguis escriure un per setmana. I sort d'això. Perquè ara ens trobem, si em permeteu dir-ho, en l'època exquisida: estil consolidat, autoexigència controlada. Els contes són gran reserva. Ens en fa un tastet un dia. He portat un començament que no sé on acabarà, ens diu. Unes setmanes després, per fi, l'assaborim en la seva totalitat.

El meu amic. Em diu que farà una antologia, un recull d'alguns dels seus contes. Em pregunta si voldria escriure'n el pròleg. O el que vulguis, Gina, una línia, deu pàgines, el que vulguis. I aquí em teniu, gaudint de l'honor de presentar-vos aquest llibre. Un aplec de contes tan uniformes com variats. Unes narracions que us convidaran a entrar en mons del més enllà, que us parlaran amb franquesa de la mort i la seducció. Orfebreria literària on cada paraula té un so; cada frase, un motiu. Joc jugarer on tant pot aparèixer una màquina de raigs X, com poden desaparèixer unes perles a un crematori. Camí de molletes que ens farà avançar per aquest corriol d'històries. Unes històries que assaborireu amb lleugeresa, mos a mos, mentre les aneu llegint. Unes històries, però, que, sense que us n'adoneu, hauran deixat un pòsit dins vostre.

El vostre amic. El teniu a les mans, exposat des de les entranyes, oferint-se en cada línia d'aquest llibre. Endavant amb la lectura. Gaudiu-la tant com jo ho he fet.

GINA LEAL I ROCA

LA DONA DE GROC

Va apartar lleument la cortina i va mirar per la finestra. Fora ja era fosc. Devien ser més de les nou del vespre. A baix, al carrer, es podia distingir la llum dels fanals als tolls d'aigua. Havia estat plovent quasi tot el dia, i ara ja havia escampat. No havia sortit de casa i ara li venia de gust anar a fer un volt i estirar les cames.

S'havia imposat no quedar-se tancada a casa cap dia. Des de la mort de l'Eugeni les hores eren llarguíssimes i els dies es feien eterns. A cada moment havia de trobar nous motius per seguir lluintant. Es va posar l'impermeable groc, va agafar la bossa i va marxar. Va decidir baixar per l'escala. Tenia moltes ganes de tornar a comptar una altra vegada els quaranta-tres graons que separaven el seu estudi del carrer. Cada passa l'acompanyava amb l'enunciat en veu alta del número que li corresponia i així fins a completar la sèrie sencera. Mai no s'oblidava de fer-ho i mai no se n'havia descomptat.

Fora al carrer no hi havia una ànima. Cap a la dreta, cap al mercat i l'escola, el recorregut feia una mica de baixada i era més còmode i, sense pensar-hi, es va trobar passejant en aquella direcció, sentint l'eco de les seves passes. Primer va deixar enrere el forn i més tard va passar pel davant de l'aparador de la botiga de roba sense poder evitar mirar el vidre per veure el seu reflex. Es va observar embolcallada per aquella peça de roba groga i va recordar els dubtes que havia tingut el dia que se la va comprar. Havia de ser la seva ofrena a l'Eugeni. Una manera de dir-li que sempre estaria al seu costat. I és que ell n'havia tingut un altre de molt semblant que duia el dia de l'accident.

Aquella compra formava part del conjunt de decisions que havia pres quan el seu marit va morir. S'havia venut el pis on havien compartit mitja vida i havia comprat aquell petit estudi al centre mateix de la ciutat. Era confortable i acollidor i, a més, quan per casualitat es va adonar que el nombre

de graons de l'escala fins a l'estudi coincidia amb l'edat de l'Eugeni el dia que el van atropellar, va sentir que ell li donava suport en la seva elecció.

També havia fet un llarg viatge tota sola, sempre en pensions i hostals barats i, finalment, havia substituït tota la roba del seu vestidor, una peça destacada del qual era aquell impermeable. Sense parar a pensar-s'ho, havia llençat el passat ben lluny per mirar de superar-lo. Deixar anar llast.

Quan va arribar a la plaça va veure un home jove que passejava el seu gos. En passar a prop seu va aixecar el cap i la va saludar. Ella no el va correspondre però li va dirigir una mirada i va fer-li una lleu inclinació de cap. No volia iniciar cap conversa per evitar aturar-se. Se sentia insegura i era millor evitar situacions que no sabia com afrontar. Així que va optar, una mica a contracor, per allunyar-se d'allà i enfil·lar cap a la zona d'oficines, ara deserta, sabent-se observada de lluny.

Un parell de carrers més enllà va veure en la distància que se li acostava un altre caminant. La mirava insistentment. A mesura que se li aproximava, sentia cada vegada amb més claredat que parlava sol, amb veu pastosa i inintel·ligible. Aviat va notar la fortor que desprenia. Havia intentat evitar-lo rectifican el camí, però aquell individu, en el seu tentineig, semblava que pretenia tallar-li el pas. Va començar a sentir els batecs del cor mentre li creixia la por i, poc abans d'arribar a la seva alçada, el borratxo se li va abraonar al damunt en un moviment sobtat que la va fer caure a terra.

Mentre intentava treure-se'l de sobre va sentir un lladruc. El gos que havia deixat enrere feia uns minuts va saltar a l'esquena de l'agressor, i aquest la va deixar estar només per centrar-se en l'animal.

Pocs moments després va arribar corrents el seu propietari. Va agafar el borratxo per les solapes i el va aixecar. Després d'un parell de sacsejades, l'home begut va aconseguir desfer-se dels atacants i va aprofitar per escapolir-se, ensopegant pertot arreu.

L'amo del gos la va ajudar a incorporar-se. Tota bruta i estomacada, tenia moltes ganes de plorar i es va agafar al coll del seu salvador. Tremolava, i als seus braços es va sentir una mica més segura. Només un moment, però. Va desfer l'abraçada i va agrair-li la seva intervenció. Va assegurar-li que es trobava bé. Va acariciar el cap del gos, que va aprofitar per llepar-li la mà. Va rebutjar l'oferiment d'acompanyar-la i va tornar cap a casa sola amb ritme viu. No va girar el cap enrere.

Abans d'entrar a l'edifici va veure claror a casa seva, del llum que sempre deixava encès, i ho va agrair. Li semblava que així, d'una banda, la casa es

mostrava més acollidora amb qui hi arribava i, de l'altra, foragitava visites indesitjades quan ella marxava. Per això s'havia acostumat a deixar-lo encès quan sortia. Va pujar els quaranta-tres graons fent aquesta reflexió, va entrar i va tancar la porta del petit refugi. En treure's l'impermeable va comprovar que, a més de brut, estava tot esgarrinxat per la part de darrere. Aquella visió va ser el senyal que necessitava el seu cervell per posar-se a plorar desconsoladament. Els nervis es van alliberar i les llàgrimes es van precipitar galtes avall. Va plorar amb ganes de fer-ho. Va plorar amb ràbia. Contra els homes i contra la vida. Se sentia humiliada i bruta.

El que necessitava més en aquell moment era una llarga dutxa. Després de despullar-se i ficar-se sota l'aigua ben calenta es va estirar al llit. Massa alterada per agafar el son, es va aixecar i es va acostar a la finestra. Allà, sota la llum del fanal, hi havia el gos i el seu amo. La va sorprendre notar que li agradava aquella presència. Se sentia acompanyada i més segura. Què havia de fer? Tenia el llum de l'habitació apagat. Probablement no s'havien adonat que els havia descobert al carrer. Per què eren allà? Què havia de fer? Déu meu, quin error!, pensava mentre tornava a agafar l'impermeable per posar-se'l. Però si està tot desfet! No me'l puc posar així. En va fer un manyoc i el va entaforar a la galleda de les escombraries. Va obrir l'armari i va haver d'improvisar amb una samarreta i uns pantalons.

Va baixar gairebé sense proposar-s'ho. El gos va començar a bellugar la cua quan la va veure.

—Què feu aquí? M'heu seguit?

—Ell ha ensumat el teu rastre i m'ha portat fins aquí.

Què havia de fer? Per què estava passant això? Feia fred allà baix.

—No sé què estem fent tots aquí. Crec que val més que pugem.

Tots tres van enfilear l'escala; ella, per primera vegada, no va pensar a comptar els esgraons, o potser per segona, perquè tampoc no recordava haver-los comptat quan havia baixat.

L'Hèrcules va anar directe a la brossa. Va ficar el musell a la galleda, va mossegar l'impermeable i el va estirar per treure'l d'allà, escampant tot de deixalles per terra. A continuació es va presentar davant la dona amb el trofeu a la boca mentre bellugava la cua alegrement.

Sense poder-ho evitar, ella va seure al sofà i va començar a riure. L'home s'havia posat a recollir tot el que el gos havia escampat, alhora que es desfeia en disculpes. El gos bordava i acabava d'estripar el que quedava d'aquella roba.

Aquella nit cap dels tres no va dormir gaire. A l'Hèrcules se li havia girat feina fent xixines grogues amb el que encara quedava d'aquell drap que havia sigut el seu estimat impermeable i ells dos tampoc no van tenir gaire temps per aclucar els ulls.

Un parell de dies després va rebre a casa un paquet embolicat amb paper de seda. Sota l'embolcall hi havia un preciós impermeable groc de la seva talla. Era un model reversible amb una part interior de color blau. Després d'olorar-lo i estrènyer-lo contra el seu cos, el va girar com un mitjó per deixar-lo del costat blau abans de penjar-lo a l'armari.

Barcelona, 1 de desembre de 2014

EL RETRAT DE LA TIETA FERRÚS

Era clar que la seva història fins llavors no serviria per a cap guió cinematogràfic. Es podria dir que havia tingut una vida grisa i monòtona, sense cap espurna que la il·luminés. Ja tenia cinquanta-cinc anys i mai no havia tingut cap *aventura* digna de ser anomenada així. Una joventut i una edat madura marcides i el començament d'un declivi sense cap expectativa de canvi. Però aquest possible resum de la seva biografia només hauria estat vàlid fins ahir, perquè aquell matí havia rebut una carta que havia de capgirar el seu futur. Una carta de les d'abans. De paper. I, a més, certificada. D'aquelles que et fan signar un comprovant assegurant que l'has rebut. Portava la capçalera d'una notaria: «Nebot. Notari». El text era exigu, concret, lacònic:

Senyor,

Ens dol haver-li de comunicar la sobtada defunció de la seva tieta, la senyora Dolors Ferrús. La senyora Ferrús, temps enrere, ens va honrar a fer-nos marmessors del seu testament, en el qual li deixa a vostè la seva herència, en tractar-se del seu parent viu més proper. Li agraïrem que es digni a passar per les nostres oficines per signar l'acceptació.

Atentament,

Narcís Nebot

Notari

Li sonava vagament el nom de la tieta Ferrús. Era una familiar llunyana de la mare, però mai no n'havia sabut el grau exacte de parentiu. Potser, fins i tot, alguna vegada degué explicar alguna anècdota de la Ferrús, sempre relacionada amb la seva història lleugera. Segons la seva mare, en el fons, tota la vida dissoluta que havia portat hauria estat una escenografia per amagar la infructuosa recerca d'un marit. Ell, en el seu subconscient, havia arribat a fantasiejar amb la idea d'una persona sofisticada amb una biografia plena d'escàndols, una d'aquelles dones per qui els homes dilapidaven fortunes,

famílies i fama. Tant se val. En tot cas, mai no hauria pogut arribar a pensar rebre cap herència, i menys d'un personatge desdibuixat a la seva memòria, que gairebé ni tenia la consistència d'un ésser real, sinó més aviat la d'un personatge de ficció i mig de llegenda.

Com que no tenia res a perdre, ni tampoc res millor a fer, va decidir anar a cal notari aquell mateix matí. El bufet es trobava a uns quants carrers de casa seva. Una distància adequada i un dia excel·lent feien bona la idea d'anar-hi fent un passeig. En arribar li van dir que estava de sort, que el notari tenia un buit a l'agenda i que el podria atendre de seguida. El van fer seure en una saleta d'espera i li van oferir un cafè. Encara no se l'havia acabat quan el van fer passar a una segona sala on un home gran el va rebre estenent-li la mà.

—Accepti el meu condol. L'acompanyo en el sentiment —va ser el primer que va dir-li el notari.

—Moltes gràcies.

Després d'expressar-li el seu suport en aquells moments difícils, i un cop fetes les presentacions, de seguida va entrar en matèria. Li va fer saber que el testament de la senyora Ferrús determinava deixar-li en herència una pintura de dimensions considerables. Tenien el quadre allà mateix, embolicat amb cartrons i paper de diari. S'hi van posar i van enllestir tots els tràmits de seguida. Li va semblar com si el senyor Nebot tingués pressa per desfer-se'n. Després de signar uns quants documents, van tornar a encaixar i es va haver de fer càrrec de l'embalum.

Més tard es va adonar que en aquells moments no havia pogut amagar alguna expressió de decepció. Les hores transcorregudes entre l'arribada de la carta i el moment de l'acceptació de l'herència potser li havien fet créixer somnis de fortunes amagades. La realitat havia estat ben diferent. A més, les mides d'aquell farcell lligat amb cordills l'obligarien a agafar un taxi per tornar cap a casa, i la seva economia no estava per a extrems. Va tenir problemes perquè el taxista acceptés carregar el quadre, però la promesa d'una bona propina va obrir l'acord i les portes del vehicle. Un cop a casa, fins i tot el va ajudar a entaforar-lo a l'ascensor. Tanta amabilitat el va fer creure que potser s'havia excedit amb el nombre de bitllets que li havia posat a la mà. Després de tornar a agrair l'ajut al conductor —potser era que li havia donat un parell de bitllets de cinquanta en comptes de dos de deu—, va tancar la porta de casa i va desembolicar la pintura.

Quina meravella! Es tractava d'un retrat a l'oli de cos sencer. Representava una dona jove vestida de negre davant d'un fons de cortines de vellut de

color verd fosc. No hi havia manera de saber-ho, però va tenir la seguretat que la model havia estat la seva tieta. Fins i tot li va semblar endevinar alguna retirada a la mare. Després de contemplar-lo embadalit durant una bona estona, va decidir penjar-lo a un lloc rellevant del pis. Com més el mirava més li agradava. Fos o no fos la tieta Ferrús la dona representada, d'una pell extremadament blanca, posava amb un insinuant vestit de nit d'escot generós. Una mà recollia una mica la faldilla amb un gest com per facilitar-li el moviment. Semblava que es disposava a fer unes passes, però la seva mirada desafiant no es dirigia a terra, sinó a qui la mirava en aquell moment. Aquell quadre transmetia una sensualitat que no havia vist mai abans en cap dona real. Sense poder treure-se-la del cap, uns dies després va canviar-la de lloc. Considerava que ja s'havia guanyat l'espai principal de casa seva, a la sala d'estar, davant la llar de foc. Prèviament havia hagut de redistribuir els mobles i havia fet instal·lar un llum a propòsit per assegurar una il·luminació òptima. Des d'allà, la tieta Ferrús —ara ja sí que no tenia cap dubte que es tractava d'ella— el mirava constantment, com si s'estigués enamorant d'aquell xitxarel·lo que no parava de passar pel davant.

Per la seva banda, sabia que ell sí que s'estava enamorant de la seva tieta. Li omplia tots els pensaments. S'havia convertit en una obsessió malaltissa. Ja era la segona o la tercera vegada que hi havia somniat. Als seus somnis, la tieta cobrava vida i sortia del quadre per anar a trobar-lo. Mentre s'aproximava, sabia com fer caure un dels tirants del vestit, que li lliscava per l'espatlla. Més sensual que mai, quan arribava al seu costat li xiuxiuejava a cau d'orella: *Acaba d'aixecar-me la faldilla. No siguis tímid.*

Dies enrere, el notari Narcís Nebot també havia caigut en el parany de mirar el quadre i també havia quedat embuixat per la mirada de la model del retrat. Per a ell no era la tieta Ferrús. Només era un personatge que havia irromput en el seu subconscient i que, de nit i de dia, no deixava d'empaitar-lo. Una dona molt elegant que transmetia feminitat i erotisme. Una dona desconeguda que ja havia començat a fer-li perdre el cap. L'obsessió el va portar a consultar un crític d'art. En el seu dictamen, l'expert no va poder precisar gaire cosa més. No estava signat, ni datat. Segons ell, es podria tractar d'una pintura de l'escola americana de retratistes de començaments del segle xx. Potser d'algun deixeble de John Singer Sargent o, tal vegada, del mateix Sargent. Però tot era molt especulatiu. És clar que, tot i ser tot «molt especulatiu», no va deixar de cobrar per la seva feina. També es va veure impel·lit a restaurar-lo, abans de lliurar-lo a l'hereu legal.

La restauració va consistir bàsicament a netejar-lo i treure-li la pàtina del temps que l'havia anat enfosquint. I, tot i tractar-se només d'una neteja, va trobar que el restaurador també sabia fer-se valdre. Aquesta vegada, però, no li va fer tant de mal haver de pagar la nova fortuna que li van demanar. Els resultats eren espectaculars. Els detalls del quadre brillaven amb llum nova i la figura de la dona agafava un relleu que portava a pensar que podria sortir del marc en qualsevol moment. No sabia què li estava passant. O potser sí que ho sabia i no ho volia acceptar. L'embuix de la model estava començant a fer forat en els seus, fins llavors, fermes principis professionals. La idea de quedar-se ell amb el quadre s'havia obert camí en el seu interior. No li seria gaire difícil desviar-lo o, fins i tot, fer-lo desaparèixer. No era el desig material de posseir una obra d'art com aquella, era una altra cosa. Una passió irrefrenable. Un enverinament.

Prou. Ell era el notari Narcís Nebot. Cap pintura no li havia de fer perdre el cap. Va decidir embolicar corrents el retrat per deixar de veure-li els ulls i va redactar la carta per a l'hereu.

Uns dies després, al nebot de la senyora Ferrús se li tornava a aparèixer la tieta en somnis i una altra vegada li proposava que li aixequés la faldilla. *Va tenir mala sort amb els homes. Ella no era així. Tot havia sigut un posat per amagar la desesperada recerca d'un marit.* Semblava que tornava a sentir la veu de la mare. Aquell cop es va despertar tot suat i va tenir la necessitat d'anar a la sala per tornar a veure el retrat. Només encendre el llum de la pintura va voler creure que encara somiava. Al quadre no hi havia cap dona davant les cortines del fons. Va sentir una esgarrifança mentre se li posaven tots els pèls del cos de punta. Sense entendre res, es va fixar en el vestit negre que hi havia sobre el sofà. No sabia dir què el va portar a inspeccionar el vestit, però a l'alçada d'on ella posava la mà per recollir-se la faldilla va descobrir una butxaca interior, i a dins de la butxaca hi va trobar un anell. Un anell amb un descomunal solitari encastat. Com un somnàmbul, es va trobar tornant cap al dormitori amb l'anell a la mà. Abans d'entrar ja sabia el que veuria. Al llit, la tieta Ferrús jeia només tapada amb els llençols. Allargava una mà en direcció al seu nebot, amb uns dits llargs i prims que feia ballar mentre l'apuntaven. Mig espantat, no va dubtar a ficar-li l'anell al dit anular. Amb un somriure murri, ella li va preguntar:

—M'estàs demanant en matrimoni?

Barcelona, 4 de gener de 2015

PROFECIA OFTALMOLÒGICA

Per inaugurar la meva adolescència, el primer que vaig fer va ser enamorar-me perdudament d'un noi dos o tres anys més gran que jo. El que va ser un amor meravellós durant un període de temps massa curt, va acabar de l'única manera possible: amb un cruel desengany. El dolor que vaig sentir llavors va ser enorme. Havia estat el meu primer amor i aquell final va ferir el meu cor fins a límits desconeguts aleshores. Ma mare, en veure'm destrossada, va intentar endolcir amb les seves paraules el mal tràngol que estava passant i em va oferir el seu pit perquè hi plorés tant com calgués. Va patir per mi tant o més que jo, i vaig sentir com el seu amor feia cicatritzar les meves ferides. Hauria volgut saber eixugar les llàgrimes que li van córrer per les galtes, però jo llavors era molt jove i l'egoisme propi de l'edat feia que el mal que sentia no em deixés veure el que causava. Passat el pitjor de la tempesta, es va entretenir a parlar-me de les asprors de la vida i de l'amor, i em va regalar una de les perles de la seva saviesa: *Si mires els ulls de la persona escollida, et podràs veure a tu mateixa.*

La mort prematura de la meva mare em va privar de l'oportunitat d'esbrinar més detalls sobre el seu mètode. Com m'hi hauria de trobar reflectida? S'aniria materialitzant de mica en mica la meva imatge des del fons de la retina o apareixeria al primer cop d'ull? Des de llavors i fins fa ben poc, m'he passat mitja vida buscant-me als ulls de la gent. Segurament, hauria estat millor no haver-ne fet cas. El que vaig pensar que havia de ser la fórmula màgica per no tornar-me a equivocar amb els homes es va convertir en una obsessió que sovint prenia matisos còmics. Constantment em cercava als ulls dels meus amics i coneguts sense mai veure'm. Em preguntaven què mirava amb tanta insistència i jo els deia que els volia veure l'ànima, resposta que, d'alguna manera, no amagava la veritat. Després de molts anys de recerca, els resultats havien estat decebedors. Tots els homes que havia «examinat» havien resultat inadequats. Veient com anava la cosa, també vaig començar a fixar-me en els ulls de les noies, no fos cas que un prejudici social em despistés de l'objectiu

de la meua empresa. Potser era homosexual sense saber-ho. La veritat és que no ho creia, però si tenia uns ulls femenins al davant també els feia passar per l'escrutador esguard de l'examinadora implacable.

De retruc, aquesta dèria havia de marcar també el rumb de la meua vida. El meu interès pels òrgans visuals em va portar a fer-me oftalmòloga. Tot i no trobar-me a mi mateixa, m'agradava la feina perquè gaudia de la bellesa de la mirada de la gent. Si més no, em permetia examinar milers d'ulls sense necessitat de fer saltar alarmes innecessàries. Els ulls verds m'agradaven especialment. Hi podia veure l'oceà, amb misterioses fondàries abissals i horitzons infinits inabastables. Em semblava que no havia de ser senzill veure'm entre la terra dels ulls castanys o al bell mig dels daurats del sol o de la mel. Però ves a saber. En tot cas, mai no deixava escapar l'ocasió de fer una completa revisió dels possibles amagatalls on jo pogués estar oculta. Amb el blau del cel ho tenia més fàcil. Eren ulls sense racons. Si jo hi era, de seguida m'hi descobriria. En canvi, els grisos eren tancats. No es deixaven examinar. L'acer que mostraven blindava els seus secrets a la meua curiositat. Em feia ràbia haver de renunciar a l'exploració d'allò que hi pogués haver darrere d'alguna d'aquelles comportes tancades.

I així van anar passant els anys i els pacients, fins que un dia va aparèixer per la consulta un noi no especialment guapo. Tampoc era cap monstre, que quedí clar. Sense ser cap adonis, alguna cosa tenia que em cridava l'atenció. I la veritat és que em va interessar molt. Quasi estava disposada a tornar a intentar-ho sense haver passat la verificació. Els seus ulls eren verds. Verd oceà dels que m'agradaven, misteriosos i infinits. Embadalida, em vaig distreure i, sense adonar-me'n, un remolí em va xuclar des del centre de les pupil·les cap al fons. El meu pacient es va veure en la necessitat de llançar-se al meu rescat. Em va agafar amb delicadesa quan ja era molt endins i em va treure a la superfície. La meua boca encara buscava aire amb desesper i dels meus ulls vessaven llàgrimes salades. Quin aspecte devia tenir que el meu salvador va creure oportú (i justificat) intentar reanimar-me amb respiració boca a boca. Uns instants després el meu esperit revifava. Ell no devia confiar gaire en la meua recuperació perquè en veure'm estossegar no va poder evitar emocionar-se. El resultat va ser que tots dos ens vam trobar plorant. Va ser llavors quan em vaig veure. El líquid de les llàgrimes sobre la còrnia del meu pacient va fer de mirall i em va tornar la meua imatge reflectida. M'estava veient als seus ulls com plorava com una pàmfila. Per fi m'havia trobat. I, segons la profecia, aquell reflex havia de fixar el destí del noi que l'havia fet possible. I el meu.

Barcelona, 7 de gener de 2015

EN JOSHIYA I LA NAKANE

En Joshiya es va despertar amb una ressaca terrible. Va intentar obrir els ulls amb totes les seves forces, però només va poder parpellejar amb un. L'altre, ni una esclatxeta. L'esforç li estava provocant un dolor a les temples que s'afegia a l'intens mal de cap que ja sentia. No hauria d'haver begut tant. El sake i ell mantenien de feia temps una difícil relació que no es podia qualificar d'amistosa.

Va voler pensar en positiu. Si més no ara seria més fàcil, perquè ja tenia mitja feina feta. Només havia de pensar en un dels dos ulls. S'hi va posar i, durant molta estona, va estar fent terribles esforços concentrats en l'obertura de l'ull esquerre sense aconseguir-ho.

—No ens posem nerviosos —es va dir en Joshiya—. El que faré serà aixecar-me, anar al bany i rentar-me la cara. Segur que alguna cosa hi guanyarem.

Pobre Joshiya! Només d'intentar aixecar el cap una mica, l'orquestra simfònica que estava tocant al seu interior va multiplicar per dos la intensitat del volum. L'entusiasme dels músics feia que l'auditori del seu crani reverberés sense compassió. Totes les notes de tots els instruments rebotaven una i mil vegades d'un costat a l'altre entre els seus occipitals. A punt de rebentar-ho tot.

Va quedar exhaust i va deixar caure el pes mort del cap una altra vegada sobre el coixí. Faria bé d'intentar dormir una mica més i provar sort més tard, però dos segons després va veure que era inútil. Les punxades de dolor s'aguditzaven encara més. Sense poder descansar, va mirar de recordar alguna cosa. En aquells moments una nevada d'oblit blanc s'estenia per sobre de la seva memòria. No sabia on era ni com havia arribat fins allà i, ni de bon tros, quanta estona feia que dormia. Per no recordar, tampoc recordava haver-se'n anat a dormir. De fet, no recordava res. Mort com estava, no només moure els ulls, sinó qualsevol lleuger moviment li suposava un esforç titànic. Però

la posició en què es trobava no el deixava respirar i amenaçava de posar fi als seus patiments, potser d'una manera definitiva.

Amb moltes dificultats va provar de trobar una altra postura al llit. Al final es va poder girar i, amb un ensurt considerable, es va trobar a un parell de centímetres del cap d'algú que dormia al seu costat. Allò ja era més del que podia assumir en aquells moments. Com podia ser que s'hagués ficat al llit amb algú i no recordés absolutament res? I qui era? Tot a les fosques, va avançar una mà en una mena de missió d'exploració. Després d'alguns reconeixements li va semblar que distingia el pit d'una noia. Per absurd que pugui semblar en aquelles circumstàncies, allò el va reconfortar molt.

Va trobar injust que la satisfacció que havia experimentat arribés acompanyada d'un *crescendo* en la interpretació dels músics del seu cervell. A la vegada que els decibels augmentaven, tot allò que hi pogués haver dins del cap va començar a girar cada vegada a més velocitat, com atrapat dins d'un immens remolí. Va imaginar tots els instruments i els mestres de l'orquestra en una dansa frenètica que només podia ser el preludi d'un fatal desenllaç, que caldria evitar a qualsevol preu, i més després de descobrir que no es trobava sol.

Va reunir totes les seves forces i va provar de sortir del llit rodolant, abans no arribés el retorn de tot el que havia menjat des del dia que va néixer. Amb un darrer impuls es va veure més enllà del matalàs i en caure a terra es va donar un fort cop al cap. Entre renecs, va considerar que ja no venia d'una nova partitura en la simfonia de dolors que, amb tant d'entusiasme, s'estava interpretant entre els plecs del cervell. Mig a quatre grapes, mig arrossegant-se pel parquet, va avançar fins al bany en un recorregut que li va semblar el trajecte més llarg que havia fet mai. Només sentir la fredor de les rajoles del terra li van venir ganes d'expulsar tot el que el cos podia arribar a tenir retingut. Un darrer esforç el va ajudar a incorporar-se una mica fins a recolzar el coll a la tassa de l'inodor. Amb un ull borní, en Joshiya va tancar l'altre i va obrir la boca. Una violenta arcada va ser el preàmbul del que vindria a continuació. Tot seguit va viure els pitjors moments de la seva vida. De l'interior del cos li va emergir tot allò que una persona pot tenir a dins. Li va semblar que ja ho havia tret tot i que el vessament havia acabat, però no era més que una pausa momentània. Increïblement, encara una altra vegada va haver d'obrir pas a allò que, amb una imperiosa necessitat, maldava per sortir. Es va sentir el més repugnant dels éssers que s'escampen pel planeta. En acabar, va caure de costat i es va trobar estès

sobre el paviment de rajoles panxa enlaire. Des d'allà i en aquella posició, amb l'ull que tenia obert va estar mirant el sostre durant una bona estona. No reconeixia aquell bany. És clar que tampoc no havia reconegut el dormitori on s'havia despertat. I encara menys, la noia que era allà. Servia de res prometre fermament que no tornaria a beure mai més? El fred gèlid que se li estava introduint per l'esquena a dins del cos li demanava que deixés els bons propòsits per a un altre moment. Faria bé de tornar al llit i tapar-se una mica. En seria capaç? A empentes i rodolons, en Joshiya va retrocedir el camí que havia recorregut abans. Li va semblar que l'habitació ja no estava tan a les fosques com feia una estona. Amb molta dificultat va arribar fins al llit i es va deixar caure rodó. Va ser llavors quan es va adonar que la noia ja no hi era. Agafant-se el cap amb les mans va tractar de mirar cap a la claror que començava a escolar-se per la finestra. Retallada a contrallum, va veure una silueta femenina que es cordava a l'esquena la tanca dels sostenidors. Amb menys forces que mai, una de les onades de mal de cap que li anaven foradant el cervell amb regularitat i constància va escopir fins a la platja del seu record un nom: Nakane. Amb un ull mig tancat i l'altre tancat del tot, amb restes de brutícia per tot el cos i una olor nauseabunda, va aprofitar que la noia es va acostar una mica per llençar el seu missatge:

—Nakane? —va aventurar amb un fil de veu, des del fons de la ressaca.

Només vestida amb roba interior, la Nakane es va apropar al llit i li va estampar a la cara una bufada amb tots cinc dits de la mà que va fer tombar el rostre del nostre heroi. Suficient per caure sense sentit sobre el llit una altra vegada.

Entrava el sol a dojo al dormitori quan es va tornar a despertar. Va recordar immediatament l'escena final viscuda abans de començar a somniar amb els angelets, d'entre els quals sobresortia l'angeleta Nakane. Quin geni! Coneixent-se, en Joshiya sabia que ara era ben capaç d'enamorar-se d'aquella noia menuda de qui l'únic record que guardava feia que encara notés la galta encesa.

I encara molt més si amb aquell remei la noia havia aconseguit que tornés a obrir tots dos ulls.

Barcelona, 26 de gener de 2015